

O CHYTRÉ PRINCEZNĚ
ANEB
FIŠTRÓNČINA DOBRODRUŽSTVÍ

FIŠTRÓNČINA DOBRODRUŽSTVÍ

PANÍ HRABĚNCE DE MURAT

Vytváříte ty nejkrásnější veršované povídky na světě. Jsou to verše líbezné a přirozené. Ráda bych vám, milá hraběnko, jednu sama s potěšením pověděla, avšak nevím, jestli se vám bude líbit. Dnes mám náladu vyprávět jako v Měšťákovi šlechticem, nechci vypravovat veršem ani prózou, žádná velká slova, nic oslnivého, ani rýmovaného. Prostou mluvou mi to půjde lépe. Pokusím se zachovat jen pár morálních poučení.

Moje historka je na nich založená, a právě proto by se vám mohla zalíbit. Namísto jednoho přísloví je příběh založen rovnou na dvou. To je teď v módě, budou se vám líbit, a já se té módě s radostí přizpůsobuji. Uvidíte, jak už naši předkové znale poukazovali na to, že ten, kdo si libuje v nicnedělání, sejde na scestí, jinak řečeno, že zahálka je matka všech neřestí. Bezpochyby se vám zalíbí způsob, jak nabádají k tomu, že je nutné mít se vždy na pozoru. Tušíte dobře, že tím chci říci, že

Nejistota je matkou bezpečí.

Láska však ovládne jen srdce ta,

která nejsou ani trochu mrzutá.

Vy, jenž se obáváte dobyvatele vychytralého,

aby váš rozum nebyl v něj naivně věřící druh,

Krásky, chcete-li uchránit ctnost srdce vašeho,

je třeba, aby se zapojil i váš duch.

Ale je-li, vzdor vaší péči, údělem vašim milovat,

chraňte se aspoň nechat se učarovat,

aniž byste mohly poznati

toho, který se má pánem vašeho srdce státi.

Střeste se blond'áček, co jsou slad'oučcí,

jenž zaplňují ulici,

a co neví, co říci krasavici,

vzdychají, ale nejsou milující.

Odolávejte těm, co říkají lichotky,

*poznejte, co jejich duch skrývá v hloubkách,
těm, co s toliko kosatci v rukách
vykládají samé báchorky.
Nakonec odolejte i těm prudkým milovníkům,
kteří, dle jejich slov, jsou zamilováni od prvního okamžiku
a přísahají, že v nich zahořel plamen lásky,
vysmějte se těmto marným slibům,
pro získání srdce nějaké krásky
je třeba, aby nabídli dosti času.
Dejte pozor, ať kousek vaší duše laskavé
hradbám vaší hrdosti příliš neublíží.
Na vaší nedůvěře spravedlivé
závisí váš klid a bezpečí.*

Ani nevím jak, madam, já jsem veršovala. Místo toho, abych přišla na chuť panu Jourdainovi, rýmovala jsem jako Quinault. Hned začnu mluvit jednoduše, abych neměla podíl na dávné nenávisti vůči tomuto milému moralistovi, a také, aby mě někdo nenarkl, že mu kradu a drze přejímám jeho výroky, tak jako to dnes mnoho nelítostných autorů dělá.

V časech prvních křížových výprav se jeden král, ani nevím z jakého evropského království, rozhodl válčit s bezvěrci z Palestiny. Před uskutečněním tak daleké cesty dobře uspořádal královské záležitosti a regentství svěřil do rukou jednoho velmi schopného ministra, takže v tomto ohledu mohl být klidný. Co ale vládce nejvíce znepokojovalo, byla jeho rodina. Před nedávnem přišel o svou choť, královnu, která mu nedala syna, ale byl z něho otec tří princezniček na vdávání. Nedožvěděla jsem se jejich skutečná jména, vím jenom to, že za těchto šťastných časů, prostí lidé bez jakýchkoliv okolků dávali významným osobám přezdívku, která se odvíjela od jejich dobrých vlastností nebo chyb. Nejstarší princeznu přezdívali Šlendriánka, což v současné době označuje lhostejnost, druhé princezně říkali Brebentilka a té třetí Fištrónka. Jména vsutku vystihují charaktery všech tří sester.

Nikdo nikdy neviděl někoho tak lhostejného, jako byla Šlendriánka. Vstávala nejdříve v jednu hodinu odpoledne, do kostela ji dostrkají tak, jak vstala z postele, rozčuchanou, s rozepnutými šaty bez pásku a často s jednou pantloflí takou a druhou onakou. Během dne se to vše napraví, ale nikdy ji nepřimějí, aby si ty pantofle alespoň jednou přezula. Nazouvání střeviců jí působí

nesnesitelnou únavu. Po hlavním jídle se Šlendriánka odebere do svého toaletního pokoje, kde setrvává až do večera. Do půlnoci si zde hraje a večerí. Tak jak zdlouhavé bylo její oblékání, tak stejně dlouho dobu zabralo její svlékání, což znamenalo, že chodila spát za bílého dne.

Brebentilka vedla jiný způsob života. Princezna byla plná života a svým zevnějškem se příliš nezabývala, ale měla tak neobyčejnou chuť k mluvení, že od rána do večera nezavřela pusy. Věděla, kde se co šustne. Věděla o přích, o něžných vztazích i milostných plotkách, a to nejen na celém dvoře, ale i v okolí nižší buržoazie. Vedla si záznamy o všech ženách, které své paní uloupily třípytivý šperk a byla velmi dobře informována o výdělku společnice takové hraběnky i majordoma takového markýze. Aby se o všech těchto drobnostkách dozvěděla, naslouchala chůvě a švadleně s větším potěšením, než které by věnovala nějakému poslovi. Posléze pak svými historkami otravovala ostatní, od krále až po své služky, protože když mluvila, nebrala na nikoho ohled. Chuť mluvit ale u princezny vyvolává ještě další nepříznivý jev. Navzdory jejímu vysokému postavení její až příliš otevřené a familiární postoje dodaly kuráž namašleným hejskům, které ji zasypávaly jemnostkami. Nenuceně naslouchala jejich lichotkám a s potěšením jim odpovídala, protože potřebovala od rána do večera poslouchat nebo tlachat, a to za jakoukoliv cenu. Brebentilka, stejně tak jako Šlendriánka, nikdy nepřemýšlela, ani nad ničím neuvažovala, ani nečetla, nestarala se o domácnost, ani o potěšení z ručních prací. Zkrátka a dobře obě sestry ve své nekonečné zahálce nikdy nevyužily ani svého ducha, ani své ruce.

Mladší sestra obou princezen byla zcela odlišná. Byla neustále činná, jak duchem, tak tělem, byla neuvěřitelně bystrá a snažila se být užitečná. Úchvatně tančila, zpívala, hrála na hudební nástroje, s obdivuhodnou zručností zvládla drobné ruční práce, které obvykle zaměstnávaly něžné pohlaví. Do královského domu vnesla řád a pravidla. V té době úřednickové okrádali vladaře, ale ona tomu svoji péčí zamezila.

Její schopnosti tím nekončily, měla zdravý úsudek a výjimečnou duchapřítomnost, která jí v mžiku dopomohla vypořádat se s každou situací. Díky své bystrosti dokázala tato mladinká princezna odhalit nebezpečnou léčku, kterou přichystal na jejího královského otce zlovolný vyslanec. Jednalo se o jednu smlouvu, kterou se vládce už už chystal podepsat. Aby potrestal tohoto proradného vyslance a jeho pána, král změnil část smlouvy tak, jak mu poradila jeho dcera. Tak král přechytračil chytráka. Princezka přišla na další lest, kterou na krále chtěl narafičit jeden ministr. Radou, kterou dala otcí, král odhalil neloajalitu toho člověka, a tady tato neloajalita se pak obrátila proti ministrovi samému. I při několika dalších případech princezna prokázala známky bystrého úsudku, a projevila známky duchapřítomnosti tolikrát, že jí lidé začali říkat Fištrónka. Král ji měl ze všech svých dcer nejraději a jejímu vždy zdravému úsudku naslouchal tak moc, že kdyby měl jen ji a žádné jiné dítě, klidně by odjel, ale obával se chování svých dalších dcer tolik, kolik se spoléhal na Fištrónčiny způsoby. Aby si byl jist jednáním své rodiny, tak jak si tím byl jistý u svých poddaných, učinil opatření, o nichž teď budu vyprávět.

Nepochybuji o tom, že vy, má drahá hraběnko, všeho znalá dávných časů, jste již nejméně stokrát slyšela o nadpřirozených silách víl. Král, o němž vám tu vyprávím, byl blízkým přítelem jedné z těchto divotvorných žen. Vydal se za svou přítelkyní a vylíčil jí svůj neklid

ohledně svých dcer. „Netrápí mě jen to, že ty dvě nejstarší, nikdy, ani v nejmenším, nevykonávali své povinnosti,“ řekl vladař, „ale jsou tak málo oduševnělé, tak nerozumné a jenom zahálčí, že se obávám, že za mé nepřítomnosti se zapletou do nějaké pošetilé pletichy jen proto, aby se pobavily. Co se Fištrónky týče, jsem si jist, že se na ni mohu spolehnout, nicméně, aby to bylo spravedlivé, budu ji brát jako ty ostatní. Proto tě žádám, moudrá vílo, abys pro mé tři dcery vytvořila 3 skleněná vřeténka, které budou tak umě udělaná, že se vřeteno ihned roztříští té princezně, která by se nerozvážně zachovala proti svému osudu.

Jelikož to byla nejšikovnější víla, dala vladaři tři čarovná vřeténka, jenž byla tak pečlivě vypracovaná, aby co nejlépe posloužila jeho záměru, ale on ani s tímto opatřením nebyl spokojen. Král odvedl princezny do vysokánské věže, která se nacházela na naprosto liduprázdném místě, a nařídil jim, že se za dobu jeho nepřítomnosti mají zabydlet ve věži a zakázal jim pustit dovnitř byt' jen živáčka. Odvolal od nich služebné i strážce a poté, co jim daroval kouzelná vřeténka a vysvětlil jim, co dokážou, objal princezny, zamkl dveře, od kterých si sám ponechal klíč, a byl pryč.

Možná se domníváte, Madam, že princezny by zde mohly zemřít hladu, ale to ani v nejmenším. K jednomu z věžních oken se pečlivě připevnila kladka, přetáhly přes ní lano, na které princezky připevnilly košíček, který každý den spouštěly dolů. Do košíku se naložily zásoby na celý den, a když si ho princezny vytáhly nahoru, pokaždé vytáhly lano do pokoje.

Šlendriánka a Brebentilka vedly v této samotě život, který je doháněl k zoufalství. Nudily se tak, že to slovy nelze ani vyjádřit, ale bylo potřeba mít trpělivost, protože měly ta hrozná vřeténka a bály se, že sebemenším podezřelým jednáním by se roztříštila.

Fištrónka se ale vůbec nenudila. Vřeteno, Jehla a hudební nástroje ji zabavily a mimo to, dle nařízení státem vládnoucího ministra, byly do košíčku princeznám dávány dopisy, z nichž se dozvěděly, co se děje uvnitř království i za jeho hranicemi. Král k tomu dal svůj souhlas, a jelikož se chtěl ministr princeznám zalíbit, dbal na to, aby toto přání bylo řádně plněno. Fištrónka horlivě četla zprávy a rozptylovala se tím. Jejím sestram se ale neuráčilo toho nějak účastnit. Tvrdily, že jsou příliš zarmoucené na to, aby je pobavila taková maličkost, a po dobu otcovy nepřítomnosti by k pobavení potřebovaly alespoň karty.

Vedly smutný život, lamentovaly nad svým osudem a věřím tomu, že určitě došlo na to, že řekly, že je lepší narodit se šťastným než být královskou dcerou. Neustále se vykláněly z okna, aby alespoň viděly, co se děje v okolí. Jednoho dne, když Fištrónka byla ve svém pokoji skutečně zaneprázdněná jedním krásným dílem, její sestry, vyhlížející z okna, uviděly u úpatí věže ubohou ženu, která na sobě měla roztrhané hadry a srdceryvně na ně halekala o své nouzi. Se sepnutýma rukama je žádala, aby ji pustily do zámku, představila se jako nešťastná cizinka, která umí tisíce věcí a je ochotná jim věrně sloužit. Napřed si princezny vzpomněly na příkaz, který jim dal jejich královský otec, aby nikoho nepouštěly do věže, ale Šlendriánku již omrzelo se obsluhovat sama a Brebentilka byla mrzutá z toho, že si může povídat jen se svými sestrami. Touha mít dokonalý účes a úslušnou osobu, se kterou by mohly klevetit, způsobila, že se rozhodly žebračku vpustit.

„Myslíte, že se králův zákaz vztahuje také na lidi, jako je tahle nešťastnice?“, zeptala se Brebentilka. „Myslím, že ji bez obav můžeme přijmout.“ „Dělejte, jak je vám libo, drahá sestro“, odpověděla Šlendriánka. Brebentilka čekala jen na tento souhlas, a hned spustila dolů koš. Žena vlezla dovnitř a princezny jí na kladce vytáhly.

Když před nimi žena vstanula, její odporně špinavý oděv je znechutil. Chtěly jí dát jiné oblečení, ale ona řekla, že se převlékne až druhého dne a v tuto chvíli jim chce posloužit. Když domluvila, ze svého pokoje vyšla Fištrónka. Pohled na její sestry s tou neznámou cizinkou princeznu neobyčejně překvapil. Řekly jí, proč ji nechaly vylézt nahoru a jelikož Fištrónka věděla, že už s tím nemůže nic udělat, skryla svůj zármutek nad jejich nerozumem.

Pod záminkou sloužit princeznám, jejich nová služebná prošmejdila zámek skrz na skrz, ale ve skutečnosti tam šla prozkoumat, jak to ve uvnitř vypadá. *Madame, nevím, zda to tušíte, ale tahle domnělá chuděra byla v zámku stejně nebezpečná, jako byl hrabě Ory v klášteře, do kterého vnikl přestrojený za uprchlou abatysi.*

Abych vás již více neponechávala v nejistotě, povím vám, že tato postava v hadrech byl ve skutečnosti prvorozený syn mocného sousedního krále. Mladý princ byl jedním z nejlstivějších ve své době, zcela ovládal svého královského otce a nepotřeboval na to ani mnoho lsti, protože král byl velmi mírný a laskavý. Proto se mu přezdívalo *Dobromysl Předobrý*. Jelikož byl mladý princ znám svými klamy a kličkami, lid mu začal přezdívát *Lstirad Nejlstivější*, no a aby se to zkrátilo, říkali mu *Lstirad*.

Měl mladšího bratra, který měl tolik dobrých vlastností, kolik jeho starší bratr chyb. Ale navzdory rozdílným povahám si bratři báječně rozuměli, až to každého překvapovalo. Mimo duševních kvalit mladšího prince, zde byly ještě pozoruhodně krásná tvář a osobní kouzlo, které mu vynesly přezdívku *Krasohled*. Byl to právě princ Lstirad, jenž navedl vyslance svého otce na podlou myšlenku, kterou Fištrónčin důvtip obrátil proti nim samotným. Lstirad neměl královského otce princezen příliš v oblibě, ale tímto ho začal nenávidět. Když zjistil opatření, která vladař vůči dcerám učinil, bylo by mu velkým potěšením zmařit opatrnost obezřetného krále. Pod smyšlenou záminkou, že objeví a důkladně promyslí způsob, jak se dokáže dostat do věže k princeznám, jak už víme, získal Chytrák od svého královského otce svolení k cestě.

Když princ prozkoumával zámek a uvědomil si, že by někdo z kolemjdoucích mohl snadno princezny slyšet, sesumíroval si to tak, že by měl v převleku zůstat celý den, protože pokud by na to princezny přišly, svolaly by na něj celý zámek a za svůj opovážlivý čin by byl potrestán. Během celého dne na sobě měl žebrácké hadry a profesionálně předváděl žebračku, a večer, když všechny sestry dovečeřely, svlékl ze sebe Lstirad staré hadry a vystavil na obdiv šlechtický oděv celý zdobené zlatem a drahokamy. Nebohé princezny z toho zjevu byly tak zděšené, že se daly na rychlý útěk. Fištrónka a Brebentilka byly hbité, takže rychle zaběhly do svých komnat, ale Šlendriánka už skoro zapomněla chodit, a proto ji princ natotata dostihl.

Vmžiku padl na kolena, představil se a sdělil jí, že její věhlasná krása a podobizny ho vyburcovaly opustit jemu milovaný královský dvůr, jen aby jí snesl k nohám svůj slib a svou věrnost. Zprvu byla Šlendriánka tak zmatená, že nebyla schopná odpovědi. Princ stále klečel na kolenou, a jelikož ji už zahrnul tisícem lichotek a tisícovým ujištěním o jeho citech,

plameně ji zapřísahal, aby se tímto momentem stala jeho chotí. Díky své vrozené unylosti neměla sílu, aby se s ním nějak dohadovala. Bez rozmyslu tedy Lstiradovi řekla, že věří jeho upřímnosti a jeho nabídku přijímá. Při uzavírání tohoto sňatku netrvala na žádných dalších formalitách, ale přišla tím o své vřetenko, které se roztříštilo na tisíc kousíčků.

Brebentilka a Fištrónka byly nicméně neobyčejně znepokojené. Každé z nich se podařilo dostat se do své komnaty a obě se tam zamkly. Jejich komnaty od sebe byly dost vzdálené a žádná z princezen neměla ponětí, co se děje s jejími sestrami, a proto celou noc nezamhouřily oka. Druhého dne dovedl proradný princ Šlendriánku do nízkého stavení na opačném konci zahrady a tady se princezna Lstiradovi svěřila s obavami ze sester. Ze strachu, že jí důrazně pokárají za její manželství, neměla odvahu přijít jim na oči. Princ jí přislíbil, že se postará o to, aby ke svatbě daly své svolení, po krátkém proslovu odešel, a aniž by to Šlendriánka postřehla, zamkl ji a neprodleně šel hledat princezny. Zprvu nemohl objevit pokoje, ve kterých jsou princezny zamčené, nakonec si ale uvědomil, že Brebentilka má neustálou potřebu mluvit, což způsobuje, že princezna mluví sama se sebou a nařiká si. Princ se tedy přiblížil ke dveřím jejího pokoje a klíčovou dírkou ji zahlédl.

Lstirad na ní mluvil přes dveře. Stejně jako její sestře, tak i jí řekl, že to kvůli ní se chtěl dostat do věže, aby jí mohl darovat své srdce a svůj slib. Přehnaně vychvaloval její krásnu, jejího ducha, no a Brebentilka, která byla vskutku přesvědčená, že takto vrcholnými přednostmi oplývá, byla natolik pošetilá, aby princovým slovům uvěřila. Na to mu ona odpověděla přívalem přívětivých slov. Jelikož byla princezna velice sklíčená, a navíc celý den nic nejedla, poněvadž v pokoji neměla nic pořádného k jídlu, bylo zapotřebí, aby vášnivě mluvila, neboť se tak dokázala vyrovnat s těmito útrapami, jak ostatně činila nyní. Jelikož byla příliš líná a nikdy nemyslela na nic jiného než na mluvení, nebyla ani trochu opatrná. Pokud něco potřebovala, obrátila se na Fištrónku, která byla pracovitá a obezřetná, což její sestry moc nebyly, a vždy měla v pokoji množství marcipánu, husté i sušené marmelády a nápoje, které připravovala sama. Brebentilka ale podobné přednosti neměla, byla vyhladovělá, princ ji přes dveře vykládal sladké řeči, což skončilo tím, že nakonec svůdci dveře otevřela. Když je otevřela, zahrál na ni dokonalou komedii. Svou roli si pečlivě připravil.

Poté společně opustili pokoj a šli do zámecké jídelny, kde našli veškeré jídlo, protože koš s jídlem se princeznám vždy dopravoval den předem. Brebentilka si ale hlavně dělala starosti, co se děje se sestrami, ale pak, ani nevím z jaké příčiny, došla k názoru, že jsou bez pochyby obě dvě zamčené ve Fištrónčině pokoji, kde jim nic nechybí. Lstirad vyvinul veškeré úsilí k tomu, aby ji utvrdil v této myšlence a řekl jí, že za princeznami večer půjdou. Princezka ale nesouhlasila a odpověděla, že za nimi půjdou, až se najedí.

Princ a princezna spolu ve vzájemné shodě pojedli a poté, co dojedli, princ požádal, aby se společně šli podívat na krásné zámecké komnaty. Nabídl princezně ruku a ona ho zavedla na ono místo, a když tam dorazili, začal princeznu znovu zahrnovat přehnanými něžnostmi a vyjádřil veškeré výhody, které by jí přinesl sňatek s ním. Stejně jako Šlendriánce, tak i Brebentilce řekl, aby si ho ihned vzala, protože pokud by před svatbou šla za sestrami, jistě by neztrácely ani okamžik, aby se stavěly proti tomuto sňatku, protože on je bezpochyby nejmocnější sousední princ a byl by patrně vhodnější partií pro prvorozenou princeznu než

pro ni. Taková princezna by nikdy nedala své svolení ke spojení, které si on tak vroucně přeje. Po spoustě planých řečí se Brebentilka zachovala stejně bláhově, jako její sestra a vzala si prince za muže, a co se stane se skleněných vřeténkem, na to si vzpomněla, až když se roztránilo na sto kousků.

K večeru se Brebentilka vrátila s princem do svého pokoje a první věc, kterou uviděla, bylo její skleněné vřeténko rozbité na kousíčky. Ta podívaná ji rozrušila. Princ se jí zeptal, co jí tolik rozrušilo. Ta její upovídání ji nedovolovala nic zamlčet, z hlouposti princovi vyradila tajemství vřetének. Princ se škodolibě radoval z toho, že otec princezen bude mít důkaz o špatném chování svých dcer.

Nicméně Brebentilka neměla náladu jít za sestrami, oprávněně se bála, že nepochválí její jednání, ale princ se nabídl, že za nimi půjde a řekl, že udělá vše pro, aby je přesvědčil souhlasit. Princezna po tomto ujištění usnula. Celou noc totiž ani oka nezamhouřila. Zatímco spala, Lstirad ji zamkl, stejně jako předtím zamkl Šlendriánku.

Lstirad je tím největším darebákem a princezny zbabělými a nerozumnými osobami, není-liž pravda, drahá hraběnko? Na všechny se hněvám a nepochybuji o tom, že vy také, ale nebojte, každý dostane to, co si zaslouží, a bude to právě moudrá a odvážná Fištrónka, která zvítězí.

Když ten zrádný princ Brebentilku zamkl, vydal se prohledat všechny zámecké komnaty, jednu po druhé. A protože všechny byly otevřené, usoudil, že ten jediný zamčený zevnitř bude dozajista ten, kam se uchýlila Fištrónka. Jelikož měl připravenou plynulou řeč, jal se skrz dveře Fištrónce vykládat stejné řečičky, jaké napovídal jejím sestrám. Ale tato princezka nebyla taková naivka, jako její starší sestry, poslouchala ho docela dlouho, ale neodpovídala mu. Nakonec si ale uvědomila, že on stejně ví, že je v pokoji a pravila mu, že pokud ji chce přesvědčit o pravdivosti svých slov, o jeho nezdolných a upřímných citech k ní, tak by ho poprosila, aby sešel dolů do zahrady a zavřel za sebou dveře. Poté si s ním promluví z okna svého pokoje, které vede do zahrady.

Na tohle ale Lstirad nechtěl přistoupit, a jelikož mu princezna umíněně odmítala otevřít, zlomyslný princ, rozhořčen netrpělivostí, si našel poleno a vyrazil dveře. Tu spatřil Fištrónku vyzbrojenou velkým kladivem, které bylo jen tak ponecháno v šatní komoře. Princezna byla celá ruměná rozrušením, a ačkoliv jí z očí sršela zlost, připadala Lstiradovi čarovně krásná. Chtěl se jí vrhnout k nohám, ale ustoupila o krok dozadu a hrdě prohlásila: „Princi, pokud se ke mně přiblížíte, tak vám tímto kladivem rozbiju hlavu“. „Cože, krásná princezno?“ zvolal Lstirad pokryteckým tónem. „Láska, kterou k vám chovám, ve vás vzbuzuje takovou nenávisť?“ Znovu ji začal přesvědčovat o síle své nezkrotné vášně, který v něm podnítila pověst o její kráse a nádherné duši. Držel si ale úctyhodný odstup. Ještě dodal, že využil přestrojení, aby se k ní mohl dostat a s úctou jí nabídnout své srdce a svou ruku a řekl jí, že musí prominout prudkosti jeho vášně odvahy, kterou měl, aby vyrazil dveře. Nakonec jí chtěl přesvědčit, stejně jako přesvědčoval její sestry, aby co nejdříve vyhověla jeho žádosti. Navíc Fištrónce řekl, že neví, kde jsou její sestry, neboť si nedělal starosti s jejich nalezením, protože myslel pouze na ni. Princezna, předstírajíc obměkčení, mu sdělila, že nejprve je potřeba najít její sestry a následně společně najdou nějaké řešení. Na to jí ale princ odpověděl, že není s to

k hledání jejích sester. Obě její sestry jsou starší a jistě by se kvůli tomu neváhaly postavit proti tomuto sňatku, a ona by pak odmítla si ho vzít.

Fištrónka zrádnému princovi z dobrého důvodu odolávala a pocítila, že touhle odpovědí její podezření ještě zesílilo. Bála se, co se přihodilo jejím sestrám, a rozhodla se, že je pomstí jednou ranou, aby se vyhnula stejnému neštěstí, o kterém usuzovala, že potkalo její sestry, a které by pravděpodobně potkalo i ji. Mladá princezna tedy Lstiradovi odpověděla, že si ho bez jakýchkoliv obtíží vezme, ale je přesvědčená, že večerní svatby jsou vždy nešťastné, a proto ho požádala, aby se obřad, během kterého si slíbí vzájemnou věrnost, přesunul na ráno příštího dne. Také dodala, že ho ujišťuje o tom, že princezny o ničem nezpraví, řekla mu, že si přeje být chvíli o samotě a rozjímat. Následně ho zavede do komnaty s výbornou postelí, a poté by se vrátila do svého pokoje, kde zůstane zamčená až do druhého dne.

Lstirad nepatřil mezi ty nejodvážnější, stále měl před očima Fištrónku vyzbrojenou velkým kladivem, se kterým si pohrávala jako s vějířem, a proto splnil její přání, odešel a nechal ji, aby mohla chvíli přemýšlet. Ještě ani nebyl dost daleko a Fištrónka běžela přichystat lože nad otvorem do odpadní šachty, který byl v jedné z věžních komnat. Komnata byla stejně čistá jako ty ostatní, ale do této velmi široké díry se vyhazovalo veškeré smetí. Nad tu díru Fištrónka umístila dvě tenké a překřížené hůlky, na kterých pečlivě rozestlala lůžko, a poté se ihned vrátila do své komnaty. Chvíli poté se tam Lstirad vrátil a princezna ho zavedla do komnaty, ve které připravila lůžko a odešla. Aniž by se svlékl, princ chvatně ulehl do postele, ale malé klacky se pod jeho vahou zlomily a on spadl do hlouby šachty. Nemohl se ničeho zachytit. Z toho pádu měl samou bouli a pomlácený byl na celém těle. Princův pád byl pořádně slyšet, ostatně komnata nebyla příliš vzdálena od Fištrónčiny komnaty, ihned tedy věděla, že její lest uspěla tak, jak si slibovala a pocítovala z toho skrytou radost, jenž jí byla neobyčejně příjemná. Nemohu ani popsat ten potěšující pocit, když ho slyšela čvachtat se ve stoce. Ten trest si opravdu zasloužil a princezka byla opravdu spokojená.

Ale její radost ji nepohltila natolik, aby přestala myslet na své sestry. Na prvním místě bylo to, aby je našla. Najít Brebentilku pro ni bylo velmi jednoduché. Poté, co Lstirad zamkl Brebentilku na dva západy, nechal klíč od těchto dveří ve Fištrónčině komnatě. Fištrónka horlivě vstoupila do komnaty a ten hluk její sestru rázem vzbudil. Byla vskutku zmatená z toho, že ji vidí. Fištrónka jí vyličila, jak přelstila vychytralého prince, který přijel jen proto, aby je zneuctil. Tato zpráva Brebentilku zasáhla jako blesk z čistého nebe, protože navzdory svému tlachání nebyla tak chytrá a bláhově věřila všemu, co jí řekl. Na světě se stále ještě najdou takové hlupačky, jako ona. Princezna svou nesmírnou bolest skryla a šla s Fištrónkou hledat Šlendriánku. Prošly všechny zámecké komnaty, ale setra nikde. Nakonec Fištrónka přišla na to, že by mohla být v zahradním domku. Opravdu ji tady našly, polomrtvou beznadějí a hladem, neboť za celý den nic nejedla. Princezny jí pomohly, jak uměly a následně si společně objasnily, jak to s nimi bylo, což Šlendriánku a Brebentilku k smrti rozesmutnělo, a poté si šly všechny tři odpočinout.

Zato Lstirad strávil velmi nepohodlnou noc, a když nastal nový den, nebylo to o moc lepší. Princ se nacházel v jeskyních, jejichž hrůznost nemohl vidět, protože tam nikdy nedosáhl světlo. Nicméně si dal tu práci a našel východ ze stoky, která ústila do řeky nedaleko zámku.

Nakonec ho zaslechli lidé, kteří v řece rybařili a ti dobří lidé ho vytáhli v politováníhodném stavu.

Nechal se převést na dvůr svého královského otce, aby se v klidu uzdravil. Díky neštěstí, které ho potkalo, pojal k Fištrónce tak silnou nenávist, že více než na uzdravení myslel na to, jak se jí pomstí.

Tahle princezna trávila smutné chvíle. Čest pro ni byla tisíckrát dražší než život a hanebná neopatrnost jejich sester ji uvrhla do beznaděje, kterou mohla zvládnout jen s úsilím. Nicméně špatné zdraví těch dvou princezen, způsobené následky jejich hanebných sňatků, dodalo Fištrónce v této zkoušce na vytrvalosti. Lstirad byl stále velký falešník, po svém dobrodružství upotřebil veškerý svůj důmysl, aby se stal všech falešníků král. Ani stoka, ani pohmožděniny ho nezarmoutily tak, jako zlost, že našel někoho, kdo má větší fištrón než on. Tušil, jaké budou následky těch dvou sňatků, a aby churavé princezny vystavil pokušení, nechal pod okna jejich zámku donést velké žardiniéry se stromy obsypanými ovocem. Šlendriánka s Brebentilkou byly u okna velmi často, takže ovoce neuniklo jejich pozornosti a velmi brzy na ně dostaly neodolatelnou chuť a naléhaly na Fištrónku, aby v koši sjela dolů a ovoce natrhala. Princezna byla velice laskavá a své sestry chtěla uspokojit, sjela tedy dolů, to nádherné ovoce jim přinesla a princezky se jím přímo nenasytně nacpaly.

Nazítří se objevily jiné druhy ovoce. Princezny měli opět mlsné jazýčky a Fištrónka byla opět laskavá, ale Lstiradovi sluhové, kteří se dole ukryli, promarnili sice svou první příležitost předchozího dne, ale tuhle už si utéct nenechali. Chytili Fištrónku a odvedli ji před očima jejich sester, které si ze zoufalství škubaly vlasy.

Lstiradovi špehové si počínali tak šikovně, že Fištrónku dovedli do nějakého venkovského domku, kde se Lstirad zotavoval. Jelikož se nechal unést vztekem, který k princezně choval, řekl jí stovky hrubých věcí, na které ona vždy odpovídala rázně a s grácií hodné hrdinky, kterou Fištrónka byla. Nakonec ji po několikadenním vězení nechal odvést na vrchol převysoké hory, kam posléze dojel i on sám. Na tomto místě jí oznámil, že ji nechá zemřít takovým způsobem, který pomstí lsti, kterých se na něm dopustila. Poté Fištrónce princ barbarsky ukázal sud, který byl zevnitř celý prošpikovaný noži, břitvami a skobami, a řekl jí, že aby byla pozásluze potrestána, hodí ji do sudu a vněm ji shodí ze skály dolů. Podobný osud již dříve stihl Regula, a ačkoliv Fištrónka nebyla Římanka, nebála se připraveného mučení. Mladá princezka si zachovala veškerou svou pevnost a veškerého svého ducha. Místo toho, aby Lstirad obdivoval její hrdinský charakter, vzplanul novou vlnou vzteku a přemýšlel, jak by se její smrt dala urychlit. S tou myšlenku se sehnul k otvoru sudu, který se měl stát smrtícím nástrojem, aby ověřil, zda je vybaven všemi smrtícími předměty. Fištrónka viděla, že její trýznitel se pozorně zahleděl na otvor sudu, neztrácela tedy čas a než se princ nadál, obratně ho strčila do sudu a svrhla ho dolů z vršku hory. Po tomto činu se dala na útěk. Princovi sluhové se s velkým žalem dívali, jak jejich pán krutě zachází s tak roztomilou princeznou, a proto se ani nejali princeznu stíhat, aby ji zadrželi. Ostatně ale byli vyděšení z toho, co se Chytrákoví přihodilo, že nemohli myslet na nic jiného než na to, jak by zastavili zběsile kutálející se sud, ale jejich starosti byly zbytečné. Sud se dokutálel až k úpatí hory a vytáhli z něho prince, který byl samá rána.

Král Dobromysl Předobry a princ Krasohled byli z této nešťastné události nešťastní, pokud jde o lidi jejich stavu, tak těch se to nijak nedotklo. Nenáviděli Lstirada, a proto je udivovalo, že mladý princ, tak šlechtný a štedrý, mohl svého ničemného staršího bratra milovat. Ale bylo to tou jeho dobrou povahou, že silně přilnul k celému svému rodu. Lstirad mu vždy s důvtipem dával najevo tolik přátelství, že si tento šlechtný princ nikdy nebude moci odpustit, že mu to neoplácel stejnou měrou. Bratrova zranění působili Krasohledovi ukrutný zármutek a vynasnažil se tedy ze všech sil, aby se rychle vyléčila, ale navzdory veškeré péči, Lstiradovi nic neulevilo, právě naopak, jeho rány se stále víc zanicovaly a on tím velmi dlouho trpěl.

Poté, co se Fištrónce podařilo vyváznout z nebezpečí, šťastně se dostala zpět na zámek, na kterém zanechala své sestry, ale netrvalo dlouho a znovu ji zachvátil zármutek. Každá z princezen přivedla na svět syna a Fištrónka byla vskutku na rozpacích. Nicméně mladá princezna neztratila odvalu. Její touha skrýt hanbu svých sester ji dohnala k tomu, že se rozhodla vystavit se nebezpečí ještě jednou, ačkoliv v tom spatřovala velké riziko. Protože byla moudrá, rozhodla se podniknout jisté kroky. Přestrojila se za muže, děti svých sester zamknula do krabic, ve kterých udělala malé otvory tam, kde měly pusinky, aby děti mohly dýchat. Nasedla na koně, vzala s sebou ony krabice s dětmi a ještě nějaké další, a s tímto vybavením dorazila do hlavního města krále Dobromysla Předobrého, kde byl také Lstirad.

Když byla Fištrónka ve městě, doslechla se, jak se Krasohled okázale odměňuje za meducíny, které jsou podávány jeho bratrovi, což na dvůr přilákalo šarlatány z celé Evropy. Tehdy bylo mnoho podvodníků, kteří neměli ani práci ani nadání, kteří se vydávali za obdivuhodné lidi, kteří dostali dar z nebes léčit všechny možné nemoci. Jejich jediným umem bylo směle klamat ostatní a navzdory tomu vždycky našli mnoho důvěřivých lidí. Uměli se u nich prosadit svým nevšedním zevnějškem a neslychaným jménem. Tito doktoři nikdy nesetřvali ve svém rodišti a to, že pocházeli zdaleka, způsobilo, že jim prostí lidé důvěřovali.

Důvtipná princezna o tom všem věděla a pro svůj pobyt v tomto království si zvolila cizokrajné jméno — Sanácio. Poté nechala rozhlásit na všechny strany, že přijel rytíř Sanácio a veze s sebou nadpřirozené tajemství, jak vyléčit všechna nejnebezpečnější a nejzanícenější zranění. Krasohled dal údajného rytíře hledat. Fištrónka ze sebe udělala nejlepšího zkušeného lékaře na celém světě, a vše započala pár odbornými slovy, aby zapůsobila. Na nic nezapomněla. Fištrónka byla překvapená Krasohledovým vzhledem a jeho příjemnými způsoby. Poté, co společně s princem hovořili o Lstiradových zraněních, řekla, že dojde pro lahev s vodou, nad níž není, a že zde zatím zanechá dvě bedny, které s sebou přivezla, ve kterých jsou úžasné masti, vhodné pro zraněného prince.

Nato domnělý lékař odešel a nevracel se. Princ ztrácel trpělivost, chtěl ho bez meškání vidět. Nakonec když za ním šli, aby ho popohnali k návratu, uslyšeli z Lstiradova pokoje dětský pláč. To všechny překvapilo, protože v pokoji žádné děti nebyly. Někdo ale nastražil uši a zjistilo se, že ten křik vychází z oněch dvou krabic toho učence.

Byli to Fištrónčiny synovci. Než šla do paláce, princezna je hodně nakrmila, ale jelikož už tomu bylo dlouho, dostali opět hlad a své potřeby se domáhali nářkem. Otevřeli krabice a byli neobyčejně překvapeni, když tam skutečně našli dva hezké kloučky. Lstirad nepochyboval, že

jde o další Fištrónčin kousek. Dostal takový vztek, který ani slovy nelze vyjádřit. Jeho stav se zhoršil natolik, že bylo jasné, že umírá.

Krasohleda prostoupil žal a Lstirad, proradný až do své poslední chvíle, přemýšlel o tom, jak dobroty svého bratra zneužít. Řekl mu následující slova: „Vždy jste mě měl rád, princí, a pláčete nad mým odchodem. Brzy zemřu, a proto již více není třeba důkazů o vašem přátelství, ale pokud jsem vám byl vskutku drahý, slibte mi, že splníte mou prosbu, o kterou vás požádám.“

Ve stavu, ve kterém svého bratra viděl, byl Krasohled neschopný mu cokoliv odmítnut, a proto mu (horoucně)svatosvatě přísahal, že splní vše, oč ho požádá. Jakmile Lstirad slyšel přísahu, obejmul bratra a pravil mu: „Umírám upokojen, princí, protože budu pomstěn. Má prosba k vám je následovná – neprodleně po mé smrti požádejte Fištrónku o ruku. Bez pochyby tuto mazanou princeznu získáte, a jakmile bude vaše, probodnete ji dýkou srdce. Krasohled se při těchto slovech zatřásl hrůzou, nerozvážené přísahy litoval, ale již bylo pozdě ji vzít zpět. Nechtěl svou lítost dát najevo před bratrem, který za nedlouho poté naposledy vydechl. Král Dobromysl Předobry byl zdrcen. Jeho poddaní ale Lstirada nelitovali. Byli nadšeni z toho, že jeho smrt otevřela dveře k nástupnictví Krasohledovi, jenž byl všemi milován.

Fištrónka se znovu šťastně navrátila ke svým sestrám a brzy k ní dolehla zvěst o Lstiradově smrti a nedlouho poté byl princeznám oznámen návrat jejich královského otce. Vládce se netrpělivě vyšplhal do věže a první věc, kterou žádal, bylo, že chtěl vidět skleněná vřeténka. Šlendriánka šla pro Fištrónčino vřeténko, ukázala ho králi, poté se hluboce uklonila a odnesla ho zpátky tam, kde ho vzala. Stejnou lest udělala i Brabentilka a nakonec přinesla své vřeténko Fištrónka. Jenže král byl podezřívavý a chtěl vidět všechna tři vřeténka najednou. Vřeténko mohla ukázat pouze Fištrónka. Král se na obě nejstarší dcery velice rozhněval, ihned je poslal k víle, která mu vřeténka dala, a žádal ji, aby si jeho dcery nechala u sebe do konce jejich životů a po zásluze je potrestala.

Víla princezny zavedla do obrazárny svého kouzelného zámku, ve které nechala namalovat příběhy bezpočtu věhlasných žen, které se proslavily svými ctnostmi a pracovitostí. To byl začátek trestu. Zázračným působením kouzla se všechny postavy hýbaly a nezastavily se od rána do večera. Z každé strany viděly trofeje a atributy těchto ctnostných žen a pro obě sestry bylo velkým pokořením, když porovnaly úspěchy těchto hrdinek se svou opovrženímhodnou situací, do které se dostaly díky své nešťastné neopatrnosti. K dovršení jejich žalu víla se vši vážností řekla, že pokud by se zaměstnávaly tak, jako ženy, které vidí na obrazech, nezpůsobily by si takové nedůstojné poklesky, ve kterých se zamotaly. Jejich vady jsou plodem jejich zahálky a zdrojem veškeré smůly. Víla dodala, že zabrání tomu, aby se znovu uvrhly do podobného neštěstí, a aby odčinily promarněný čas, velmi dobrým způsobem je zaměstná. Víla vskutku princeznám uložila ty nejspínavější a nejprostší práce, a aniž by brala ohled na to, že se spálí od slunce, poslala je do zahrady otrhat hrách a vytrhat plevel. Šlendriánka nemohla odolat zoufalství ze života, které jí nebyl po chuti a umřela žalem a únavou. Brabentilka po nějakém čase přišla na způsob, jak v noci utéci z vílina zámku, ale rozbila si hlavu o strom a následkem tohoto zranění zemřela u prostých lidí.

Fištrónka měla dobré srdce a osud jí způsobil palčivou bolest nad osudem jejích sester. Uprostřed svého smutku se dozvěděla, že princ Krasohled požádal jejího královského otce o její ruku, a ten mu ji také přislíbil. Otec jí o tom ani nezpravil, ostatně v těch dobách byla vzájemná náklonnost snoubenců to nejmenší, na co se při domlouvání sňatku bralo ohled. Při této novině se Fištrónka zachvěla. Právem se obávala, že Lstirad možná zasel nenávist k ní i do srdce bratra, který ho velmi miloval, a bála se, že si ji chce vzít jen proto, aby ji bratrovi obětoval. Plná pochybností se princezna šla poradit s moudrou vílou, která si jí vážila tolik, kolik jejími sestrami předtím pohrdala.

Víla princezně nechtěla nic prozradit, jediné, co jí řekla, byla následující slova: „Princezno, jste moudrá a obezřetná, to, že jste se až dosud ve svém chování řídila správnými zásadami, bylo tím, že jste vždycky myslela na zásadu, že opatrnosti není nikdy dost. Rychle se upamatujte, jak důležitá je tato mravní zásada a budete šťastná i bez mých kouzel. Fištrónka už z víly další objasnění nedostala a do paláce se vrátila velmi znepokojená.

Za pár dní se princezna provdala za diplomata, který při obřadu zastupoval prince Krasohleda. Posléze ji v honosném kočáru odvezli za manželem. V království Dobromysla Předobrého princeznu slavnostně přivítali již v prvních dvou pohraničních městech a ve třetím se již setkala s Krasohledem, který ji na otcův příkaz přijel vstříc. Všichni byli udiveni, že je princ smutný z blížící se svatby, o kterou prý tak stál. Sám král mu to ještě zhoršil, když ho i navzdory jeho pocitům poslal, aby jel princezně naproti.

Když ji Krasohled spatřil, uchvátil ho její kouzlo, zahrnul ji lichotkami, ale udělal to tak rozpačitě, že příslušníci obou královských dvorů, které věděly, že princ je oduševnělý a galantní, se domnívaly, že díky tomu, že byl princ tak zamilovaný, zcela ztratil duchapřítomnost. Celé město jim provolávalo slávu a odevšad byly slyšet jen samá hudba a ohňostroje. Po výborné hostině se měli novomanželé odebrat do svých komnat.

Princezna si pamatovala mravní zásadu, kterou jí víla oživila v mysli, a v hlavě se jí již zrodil nápad. Princezna si získala jednu ze svých služebných, která měla klíč od jejího královského pokoje, který pro ni byl určen, a nařídila jí, aby jí do pokoje přinesla slámu, měchýř, ovčí krev a střeva zvířat, která se podávala na hostině. Pod jakousi záminkou princezna setrvala v pokoji a vytvořila tam ze slámy, do které nactpala střeva, měchýř a krev, figurínu. Poté ji navlékla noční košili a noční čepec. Fištrónka dokončila loutku a znovu se připojila ke společnosti. Nedlouho poté byli ona i její manžel odvedeni do jejich komnat. Poté, co měli dost času se upravit, odnesla dvorní dáma louče a vzdálila se. V tu chvíli Fištrónka okamžitě položila slaměnou figuru do postele a schovala se v rohu místnosti.

Princ dvakrát třikrát hlasitě vzdychl, uchopil meč a probodl tělo, které mělo patřit Fištrónce. V ten samý okamžik ucítil, jak se řine krev ze všech stran a nahmatal tu figuru bez hnutí. „Co jsem to provedl?“ vzkřikl Krasohled. „Proč?! Po tak krutém neklidu, poté, co jsem váhal, jestli dodržím svou přísahu za cenu zločinu. Neušetřil jsem život té krásné princezny, a to jsem se narodil jen pro to, abych ji miloval. Její půvab mě okouznil hned, jak jsem ji spatřil, a i přes to jsem nebyl dost silný, abych se vymanil z přísahy, kterou na mě můj vzteklý bratr ničemně žádal. Oh, nebesa! Kdo by mohl chtít potrestat tak ctnostnou ženu? Dobrá, Lstirade, uspokojil jsem tvou nespravedlivou mstu, ale Fištrónčinu smrt pomstím svou smrtí. Ano,

krásná princezno, stejný meč ...“ Při těchto slovech Fištrónka slyšela, jak princ v rozrušení upustil meč, který se jal potmě hledat, aby se jím mohl probodnout. Nechtěla, aby udělal takovou hloupost a zvolala: „Princi, já žiju. Z vašeho dobrého srdce jsem uhodla, že vaše lítost je upřímná a tímto nevinným podvodem jsem vás uchránila od spáchání zločinu.“

K tomu také Fištrónka princovi vylíčila, jak předvídavě se zachovala se slaměnou pannou. Ze zjištění, že je princezna naživu, byl princ velmi šťasten, oceňoval její moudrost, kterou měla za každé situace a cítil se jí zavázán, že nespáchal zločin, na který nešlo pomyslet bez hrůzy. Nechápal, jak jen mohl být tak slabý a nevidět neplatnost bídného slibu, který na něm byl lstivě vyžádán.

Nicméně pokud by Fištrónka nebyla přesvědčená, že nedůvěra je matkou bezpečí, byla by mrtvá a její smrt by způsobila smrt Krasohleda, a poté bychom mohli donekonečna přemýšlet, jak zmatené musely být princovy city. Ať žije moudrost a duchapřítomnost! To ony zachránily oba manžele před nesmírným neštěstím a připravili jim ten nejpříjemnější osud na světě. Vždy k sobě chovali vzájemnou lásku a mnoho krásných dní strávili ve štěstí a blaženosti, že se to ani popsat nedá.

To byl tedy, Madame, Fištrónčin úžasný příběh. Přiznávám, že jsem si ho celý vymyslela a přikrášlila, a že jsem vám ho vyprávěla poněkud déle, ale pokud vyprávíme pohádky je to známka toho, že nemáme co dělat a hledáme nějakou zábavu, a myslím, že za to nic nedám, když ji trochu natáhnu, aby hovor neutichl. Ostatně se mi zdá, že za půvabem těchto žertovných povídaček stojí okolnosti. Můžete si myslet, okouzující hraběnko, že by bylo jednoduché je zkrátit. Ujišťuji vás, že pokud si to přejete, povím vám Fištrónčina dobrodružství jen pár slovy. Nicméně to ale tak není, stejně jako když mi to vyprávěli, když jsem byla dítě. Vyprávění trvalo nejméně dobrou hodinu.

Nepochybuji o tom, že víte, že tato povídka je velmi dobře známá, ale nevím, zda se k vám doneslo, co nám tradice říká o jejím dávném původu. Trubadúři či provensálští pěvci vymysleli Fištrónku dávno před tím, než Abélard nebo slavný hrabě Thibaut de Champagne sepsali své romány. Takové příběhy v sobě nesou morální ponaučení. Jistě jste si všimla, že je zcela správné je vyprávět dětem, aby se v nich podnítila láska k ctnostem. Nevím, zda vám v tomto věku vyprávěli o Fištrónce, ale co se mé osoby týče

*Stokrát mi vychovatelka moje
místo povídek zvířecích
vyprávěla o mravních skutcích
této neuvěřitelné historie.*

*Zdrceni slyšíme příběhy o princích,
o tom zákeřném, kterak je škodolibostí
poháněn do hrůzných nepravostí.*

*O princeznách, jak přirozené,
jak život dvou nerozvážných výsostí,
je naplněn marnivou nečinností,
jak obě zcela ničemně
z cesty sejdou, a to strašlivě,
jak si svou bídnou slabostí,
vyslouží trest, a to spravedlivě.*

*Však kolik bylo v tomto příběhu
neštěstí, nepravostí potrestaných,
tolik zde bylo také slavných
a také udatných vítězů.*

*Po tisíci příhodách, jež nešlo předpovědět,
Fištrónka, děvče moudré a rozumné,
a šlechtný princ Krasohled
uslyšeli písně vděčné a oslavné.*

*Ano, o těch příbězích slyšíte víc
než o činech a vlcích, natož opicích.*

*Tyto příběhy mě těší velice,
děti též, ne méně a ne více,
však tyto bajky se líbí i duším větším.*

*Pokud chcete, hraběnko, má drahá,
raďte ono vyprávění zkrášlit talentem svým.*

*Stará Gálie tlačí na Vás:
raďte je dát do žurnálů,
prosté povídky, ač hesel plné
trubadúry vymyšlené.*

*Tajuplný smysl, jenž jejich cesta zahaluje,
se vyrovná tomu Ezopově.*

Celkové hodnocení:

překlad je dobře použitelný, místy má velmi pěkné formulace v rozsahu vět i odstavců; opravte si překlady, gramat. chyby (shody, sklonění..), stylistické posuny

verše místy dávají přednost rýmu před obsahem, ale to může být